

žební smlouvy, souhlasí i nejvyšší soud a připojuje se k výstižným důvodům napadeného rozsudku, jež dovolání nijak nevyvrátilo. Výklad dovolatelův, že ustanovovací regulativ má platiti jen pro budoucnost, pro zaměstnance, kteří budou teprve nově ustanoveni, jest libovolný a všeobecné znění regulativu v souvislosti se služební pragmatikou, které se žalobce — jak bylo zjištěno — výslovně podrobil, svědčí naopak o tom, že se regulativ vztahuje také na zařazení žalobcovo, které bylo ostatně provedeno dekretem ze dne 19. února 1925, žalobci doručeným.

Čís. 9010.

K vlastnoručnímu podpisu posledního pořízení ve smyslu § 579 obč. zák. stačí podpis příjmením. I podpis pouhým křestním jménem může dostačiti, je-li vyloučena pochybnost o totožnosti pořizujícího a zůstavitele.

Stačí, že se zůstavitel podepsal křestním jménem a první písmenou svého příjmení, nejso pro chorobu a tělesnou slabost s to, by se podepsal celým svým příjmením, ačkoliv tak učiniti chtěl.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Rv II 572/28.)

K pozůstalosti po Anně H-ové přihlásili se žalobci ze zákona, žalovaná ze závěti. Byvše poukázáni na pořad práva domáhali se žalobci proti žalované zjištění, že závěť ze dne 13. února 1927 jest neplatnou. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Ve sporu jde nyní již jen o otázku, zda lze považovati neúplný podpis zůstavitelky na poslední vůli za její vlastnoruční podpis, jakž se požaduje podle § 579 obč. zák. k platnosti poslední vůle. Podle § 579 obč. zák. musí zůstavitel poslední vůli, kterou dal napsati osobou jinou, vlastnoručně podepsati. Tomu jest rozuměti tak, že musí zůstavitel podepsati poslední vůli vlastnoručně svým jménem tak, jak požaduje i § 578 obč. zák. Jménem rozumí občanský zákon (§§ 92 a 146 obč. zák.) zpravidla jméno rodové. Vzhledem k tomu stačí již podpis příjmením, by bylo učiněno zadost požadavku § 579 obč. zák. Avšak i podpis pouhým křestním jménem může dostačiti, je-li vyloučena pochybnost o totožnosti pořizujícího a zůstavitele (Krasnopolski, Erbrecht str. 57). Je zjištěno, že se zůstavitelka podepsala vlastnoručně na poslední vůli, kterou dala napsati jinou osobou tak, že se podepsala svým křestním jménem »Anna« a prvním písmenem »H« svého příjmení a že nebyla pro chorobu a tělesnou slabost s to, by se podepsala celým svým příjmením, ačkoliv tak učiniti chtěla. Je-li takto zjištěno, že se zůstavitelka chtěla podepsati na

poslední vůli i celým svým příjmením a nejen křestním jménem, je-li dále jisto, že zůstavitelka také podepsala vlastnoručně i své křestní jméno a i první písmenu svého příjmení, nelze vzhledem k tomu, že provedení skutečné její vůle, dokončení podpisu příjmení bylo znemožněno jen její tělesnou slabostí a nemocí, o tom pochybovati, že jde tu o vlastnoruční podpis jména, jakž vyžaduje ustanovení § 579 obč. zák. Důsledkem toho odpadla nutnost zabývati se otázkou, zda jsou splněny předpoklady ustanovení § 580 obč. zák. a zejména, zda jde toliko o vlastnoruční znamení ruky.

Čís. 9011.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Pro ručení vlastníka silostroje podle § 8 aut. zák. jest lhostejno, zda osoba, již používá k provozu, jest k němu ve služebním poměru čili nic, nýbrž jest rozhodným pro ručení vlastníka silostroje jen, že osoby té používá k provozu automobilu a že ví, že skutečně řídí jeho automobil.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Rv II 696/28.)

Auto žalující společnosti bylo poškozeno při srážce s autem žalovaného, jež v době srážky řídila manželka žalovaného. Žalobu o náhradu škody proti žalovanému procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobkyně soudí, že podle § 8 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. ručí žalovaný bezpodmínečně za vinu své manželky, protože nelze o ní tvrditi, že jest ve službách žalovaného. Avšak odvolací soud jest názoru procesního soudu, že § 8 cit. zák. stanoví ručení majitele auta za řidiče jen v tom případě, je-li řidič zaměstnán při provozu auta a je-li v námezdním poměru k majiteli auta. Jinak neměl by smyslu dodatek § 8 cit. zák., kde se stanoví, že se musí jednati u osoby, za niž majitel auta ručí, o službu při provozování silostroje, a nelze z dodatku tohoto usuzovati, že za ostatní řidiče ručí majitel auta bezpodmínečně, neboť o osobách posléze uvedených platí všeobecné předpisy občanského zákona (§ 1315 ob. zák.), podle něhož ručí podnikatel za zavinění třetí osoby, u něho činné jen, byla-li třetí osoba nezdatnou, čehož v tomto případě není, ana manželka žalovaného má vúdčí list a dosud při řízení auta neměla policejní ani trestní závady.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Podle § 3 (1) zákona aut. neplatí ustanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona při srážce dvou silostrojů, nýbrž řídí se ve všech těchto případech